

særskilt behov for at foretage en meget konkret vurdering?

Jeg synes, det må få nogle ganske vidtrækkende konsekvenser, men jeg kan godt forstå argumentet, for jeg synes, det i øvrigt må være svært for De Radikale at finde andre argumenter.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kan forsikre hr. Jørgen Estrup om, at Enhedslisten ikke har brugt det argument, at det er for farligt at sende folk til Albanien. Det er i hvert fald helt sikkert, at det argument har vi ikke brugt, og det kunne vi heller ikke drømme om at bruge.

Men jeg synes, der var noget i hr. Jørgen Estrups oplæg, som var interessant. Hr. Jørgen Estrup tegnede et billede af, hvor kaotisk situationen var, da man traf beslutningen. Flygtningestrømmen var massiv – var det 15.000 flygtninge, der var? 15.000 flygtninge! I Bosnien berørte det 700.000. Og der var massevis af dræbte: 300. De 100 blev sejlet ned af italienerne, de 100 døde ved vådeskud, de sidste 100, o.k. det var så i kamp – i en situation, hvor der som minimum var flere hundrede tusind våben, nogle siger op til 1,5 mio. våben, på folkelige hænder. Kan man kalde det kampe?

Jeg har den opfattelse, vil jeg sige til hr. Jørgen Estrup, at det faktisk var bevæbningen, som forhindrede blodsudgydelsen. Hvis ikke folket var blevet bevæbnet, var blodsudgydelsen kommet, og derfor er det centrale spørgsmål, vi hele tiden må forholde os til: Har vi en garanti for, at den styrke, der bliver sat ind, ikke bliver sat ind for at afvæbne befolkningen?

Jørgen Estrup (RV):

Lad mig først starte med at berolige hr. Søvnal, ligesom hr. Søvnal ville berolige mig med, at han ikke havde noget behov for en samordning politisk.

Jeg kan berolige hr. Søvnal med, at Det Radikale Venstre fortsat står for antimilitaristiske synspunkter, nemlig at man skal prøve på at løse konflikter gennem forhandling og gennem ordentlige politiske ordninger, før man behøver at bruge magt, og faktisk er det sådan set det, der forhåbentlig er ved at ske i Albanien i dag. Det er jo i hvert fald det, vi kan konstatere i øjeblikket: at der ikke er vold i Albanien.

Lad mig så sige, at jeg synes, det er lidt påfaldende og i hvert fald misvisende, at man snak-

ker om en afvæbning af befolkningen, som hr. Søndergaard taler om, og det var lidt det samme, hr. Søvnal var inde på: at man skal dæmpe befolkningen.

Det er jo ikke det, der er tale om. Det, der er tale om, er, at der er anarki det pågældende sted. Jeg går ud fra, at hverken hr. Søvnal eller hr. Søndergaard vil forsvare en situation, hvor et samfund bryder sammen, fordi der er lovløshed. Det kan vel ikke være det, man mener med befolkningens ønsker. Det synes jeg vi alle sammen kender. Det var den situation, der var ved at opstå. Det er det, der kan være ganske typisk for den type af konflikter, som vi også vil møde i Europa, og som vi også må træffe forholdsregler imod.

Det har ikke noget at gøre med en afvæbning af befolkningen eller at sætte sig på befolkningen, og derfor synes jeg, at dette først og fremmest drejer sig om, hvordan man fra det europæiske og det internationale samfunds side kan hjælpe det albanske samfund med at træffe dets egne beslutninger. Det tror jeg bedst man gør ved at bede FN og OSCE om at udtænke et mandat, som man kan løfte fra bl.a. dansk side.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med at konstatere, at Albanien har problemer. Europa har et problem med Albanien, fordi det er – og det har vi jo også sagt hele eftermiddagen – i økonomisk kaos. Vi har kunnet konstatere, at der var valgsvindel ved det sidste valg. Det har der sikkert også været før. Der er fyldt med korruption. Der er masser af banditter, som kom ud af fængslerne, da man åbnede dem, og der er masser af lovløshed. Jo, de har det ikke godt.

Jamen skal vi så ikke sende hele NATO, og hvad vi ellers kan finde på, ned at passe på dem? Fremskridtspartiet tror ikke, det er en løsning. Fremskridtspartiet tror faktisk på, at vi kan hjælpe dem til at hjælpe sig selv på en fornuftig måde.

Vi siger ja til, at vi sender nødhjælp derned. Vi siger også ja til, at vi skal give al den humanitære hjælp, der er behov for, men vi kan ikke blot sende 65 danske soldater derned, som i øvrigt ikke taler albansk; så vidt jeg ved, er der meget få danske soldater, der taler albansk. Vi kan jo spørge forsvarsministeren, men det er vel ikke mange.

Når man taler om at tage sådan en hel gruppe danske soldater, og jeg har forstået, at de skal komme fra det samme kompagni, er det vel